

Ilyés Krisztinka
HANGOKAT HALLASZ
ODAÁTRÓL

Madarak dulakodnak a dobozban,
kicsontozott lelkeket köpnek
egymás csőrébe.
A látványtól elhányod magad,
magasba hajítod a szárnyasokat.
Behunyod a szemed, aludni szeretnél,
ne nézd végig, mit borítottál a világra.
Órákig harcolsz magaddal,
és amikor üvöltésbe kezdesz,
elvadulnak a pöttyök egy piros lábason.

Távolabb látni, ahogy minden
megzavarodik: lelkek potyognak
az égből egy óriásra,
kis tavakat repítenek tollas ékszerek.
Hangod kissé megenyhül,
észreveszed közeledni a madarakat,
visszajöttek hozzád,
lélek és szárnyak nélkül.

KEDVENC NAPOMNAK

képzellek.
lehetnél rendszeralakító,
mesemondó vörös hold,
sugarakkal botlasztod a feltámadt időt,
szépségemet most vitted el tőlem,
másnak adtad ajándékba.

hálát és reményt rajzolok,
azt is elveszed tőlem,
pedig a napnak nincs is szüksége ezekre,
de te olyan nap vagy,
kedvenc napom, az összes csillag közül.

Király, 2012
(32 x 15 x 12 cm, bronz)